

Després de molts de preparatius i voltes al cap, a la fi arribà el dia de partir de bon de veres cap al somni comú.

Uns mesos abans, 17 cossets mallorquins havíem decidit compartir el plaer de fer-nos amb el cim més alt d'Àfrica: el Kilimanjaro de 5.895 metres per la ruta de Machame.

I us ben asseguro que tot el que hem viscut ens ha fet créixer per dintre i ens ha permès aprendre a ensumar amb uns altres ulls, somriure amb unes altres orelles, mirar amb un altre nas..., i mastegar la vida amb un horitzó molt més ample.

Per un illenc arribar al lloc de sortida mai no és senzill ni curt...

el nostre periple aeri començà a son sant Joan i a partir d'aquí vingueren hores i hores de vol i passejades: Madrid, Doha, Zanzibar, Arusha i... a la fi: sola de sabata damunt ÀFRICA !

Caminar per Madrid fou l'entrenament per el primer dia de viatge, bocata de calamarses 🍷 i el primer "disse que no!" per na Tene que li costa adaptar-se als

horaris i menjar en grup 🍊

Després de moltes hores de vol arribàrem a Arusha. Comencen els preparatius i les primeres emocions

Kabretes, això ja va de veres !

L'inici de l'ascensió s'acostava i les cames volien prendre el trot...

Tot d'una ens adonàrem que el "pole pole" (poc a poc), que ens havia de servir per intentar arribar a la nostra fita en les millors condicions físiques, també l'havíem de posar en marxa a la graella de sortida: els preparatius de tota l'expedició i la burocràcia a l'Àfrica ens demanaren molta paciència i tranquil·litat a Machame Camp.

MACHAME GATE 1800 m.   MACHAME CAMP 3000 m.

I tots ens posàrem en marxa !!!

El camí està ben marcat, es tracta d'una pista que transcorre per un bosc tropical i humit on poc a poc anàrem penetrant en un univers de sons i renous totalment desconeguts fins aleshores.

En arribar al camp ens esperava la primera nit a una tenda, la primera latrina , la primera rentada amb la ribella, ..., el primer sopar i les primeres "palomitas", tot de sorpreses!! . Ulls ben oberts a qualsevol esdeveniment per petit o senzill que fos.

A les 6 del matí toquen diana i coneixem del primer té i les primeres truites !!

La cosa no va malament, només algú indica un poc de mal de cap però de molt poca intensitat. Entre tots els components decidim que volem un escusat químic:

tenim el cul senyor !!! 🗑️ 🚽

Encara som al bosc, poc a poc va desapareixent la vegetació fins a quedar reduïda a una successió de lobèlies i senecis enormes.

A mitjans matí es posa a ploure i ja no aturarà fins arribar al camp, a la majoria de nosaltres el material li aguanta però alguns no tenen tanta sort i l'aigua els banya i el fred comença a notar-se.

En arribar al campament, per sorpresa dels nostres companys de Tanzània, en volem més i partim fins a Shira 2, ... en Romero Gran aprofità per fes-los córrer...

Arriba el químich i tots són cues per provar-lo... però ahiiii, ningú sap molt bé com fer-lo servir, i ha qui no sap com fer anar l'aigua, qui creu que ha de posar el detergent cada vegada, ..., qui se n'omple els calçons... ..

en vols de rialles Mallorquinets? ...

Ben prest tornen tocar diana, tè, truites, preparar aigua, motxilla,...., tot encara se'ns fa molta cosa... però anem aprenent... avui matí el químich ja va millor...

Avui ens espera una etapa clau per l'acimatació, hem de pujar al Lava Tower de 4.630 metres.

Un parell ens rebel·lem una mica al "pole pole" tanzà, i el grup es desfà en dos.

Una bona idea perquè el més important d'aquest viatge és el camí i tots necessitem tenir la ment ben oberta per gaudir-ne passa a passa.

El paisatge de cada cop és més desèrtic i els ulls no poden deixar d'obrir-se molt. Avui les nostres vistes comencen a canviar perquè girem cap a l'Est i comencem a envoltar el Kibo per la seva vessant sud.

El Lava Tower, 4.630 metres !!!, connota clarament l'activitat volcànica del lloc.

L'alçada ens va tocar de prop, sobretot a n'Eva, en Romero Gran i na Tene, si bé tot es solucionà quan tornàrem a davallar a 3.900 metres, només heu de mirar les caretes..

Cada passa un repte nou a la motxilla

La jornada començava amb: truita, mel, tè calentent...

La primera fita era la pujada a la paret de roca que ens separava de Barranco, una llepolia per **una kabreta** !!!

I en arribar a dalt: Barranco Valley...

I... Sessió fotogràfica....

La ruta que venia ara era ben xino xano i quasi bé fins al final la gaudírem tots de valent, això sí... fins que na Tene i l'alçada en tornaren a fer de les seves..

El KIBO ja s'ensumava ben a prop !!! *Aquest dia sempre serà recordat per la posta de sol i la vista de la lluna que va aconseguir fer na Mar i que no oblidarà mai (i "hasta aquí puedo leer"), fins i tot a Nord-Amèrica us en podrien fer cinc cèntims de l'història ...*

KARANGA
CAMP 3.995 m.

BARAFU CAMP
4.673m.

Ens aixecàrem amb el record de la meravellosa visió estelada que la nit ens regalà. Sense cap dubte aquest és el campament que més ens agradà a tots: aire net, nit il·luminada i sense boira, muntanya, terra i...

També el fred.. una manera molt senzilla de poder deixar palesa aquesta afirmació és que el "Químic" es va emprar poc, però davant les tendes hi havia estranys bassiots...

S'acostava la gran fita, i això s'ensumava a l'aire...

La distància a caminar era poca, canviàvem totalment el rumb. La pendent per anar a cercar el darrer campament que ens havia de dur al cim no va anar de bromes.

En Romero gran començà a mostrar el primers símptomes de mal d'alçada que malauradament varen ser emmascarats per problemes amb la pressió arterial.

UN GRAN RAMELL KABRETA

Es comença a notar que els rostres (sobretot de les dones) de cada vegada es troben més inflats. Això no és més que un reflex de que cada vegada som més a prop de la fita i que la pressió de cada vegada és més petita... **(com sa petita !!!)**

Després d'uns pocs kilòmetres de franca pujada arribarem a l'antesala del somni:
Barafu Camp a 4.630 metres !!!

Un lloc inhòspit i sense aigua, col·locat damunt les roques als peus d'un penya-segat.

Un cop a dalt tocava fer un dinar que era com un sopar amb "palomitas". Preparar la roba, la motxilla i sobretot el KAP per enfrontar-nos a la pujada i FER CIM.

Però sa Petite encara tingué temps de fer-ne de ses seves..

Na Maria i en Rafel informen al grup que han decidit no pujar i quedar-se al camp: els seus arguments són clars i lloables: *"per nosaltres ser aquí és un triomf i això ens basta."*

Són les 12 de la nit...

fa un fred de mil dimonis

sonen ses ximbombes

Comencem a caminar cap al crater del Kibo, l'eufòria del primer moment es va convertint en silenci, cada un dins els seus pensaments més profunds, els seus peus, les seves passes i el seu alè com a vestit de l'ànima.

El fred es deixa sentir de cada vegada més endins, alguns de nosaltres el notem de massa a prop, ens ajudem uns als altres amb roba i amb paraules.

Sa petita de cop i volta té un atac de SON... l'enredem perquè continuï caminant. D'altres intenten fer pipi i els costa un món...

Deixem de sentir l'alè d'en Romero Gran... malauradament ha hagut d'abandonar prop dels 5.400 metres.

El sol surt un poc abans d'arribar a Stella Point. Una visió sols a l'abast dels àngels

Na Eva va haver d'abandonar a Estella Point, això sí abans va berenar .....

Des d'Estella Point al cim de l'Uruhu Peak la distància és poca, però sembla un món.
Ara toca obrir bé els ulls i estrènyer els punys... el somni és ben a prop.

Hi ha qui té un atac de "basta" i diu: "fins aquí he arribat, jo ja en tinc prou"...,
entre tots aconseguim que entri en raó i segueixi la passa.

L'emoció de cada cop és més forta dins les entranyes.

Les imatges del gran glaciari ens deixen bocabadats....

I... fita aconseguida

Enhorabona als que arribàrem, als que hagueren de davallar abans d'hora i als que sàviament decidiren la quantitat de passes que ja els eren un bon regal.

I gràcies per cada una de les vostres passes en ares d'aconseguir el somni

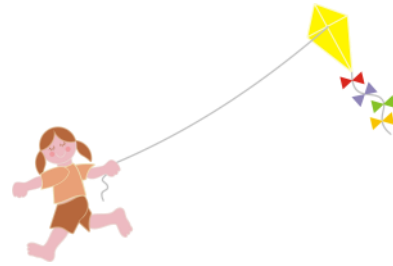

Ara toca davallar i no tot és bufar i fer ampolles...

fins i tots hi ha qui torna com si tingues un estel a les botes...

"NOS ANAM"

Imatges de les arribades

La son cridava fort a alguns però en Rafel i na Lita eren ben atents a la nostra tornada:

Reporters de primera línia !

BARAFU CAMP
4.673 m.

MWEKA CAMP
3.068 m.

Però el dia no havia acabat encara... ara tocava la davallada fins a Mweka Camp, alguns dels components NO poden continuar exposant-se a l'alçada... toca córrer !!!

Tot acaba bé, els mals de cap i els vòmits desapareixen, i els pixos i les KaKas van tornant al seu lloc.

Encara no som conscients del que hem fet.

Menjarem galletes d'Inca amb sobrassada per celebrar-ho.

KOM HA DE SER !!!

i... podem ballar la gesta !

EHHH, QUE SOM KABRETES AMB MAJÚSCULES !

Avui és el darrer dia. La veritat és que encara no sabem que ens passa i ens trobem molt i molt eufòrics, tothom està content, sobretot nosaltres i els portadors.

El grup de tanzans que ens han acompanyat durant tota la ruta ens volen fer una cançó de comiat i un ball (algunes cares i alguns ulls ens sembla que expressen alguna cosa més que cercar una propina).

I anem de davallada, entre cants i rialles ens endinsem al bosc tropical i ens apropem de cada cop més a la "civilització".

I en arribar a Mewka Gate férem la millor cervesa del món mundial amb gust de **FEINA FETA**

Pujar al Kili... tota una experiència per qui estimi la muntanya.

Una oportunitat de conviure amb un mateix i amb els altres, ... de despullant-nos a cada passa de tot allò que, sense adonar-nos, ens emmanilla.

Que recordaré...: la solidaritat del grup, el gust del compartir, la ma estesa i sobretot... les mirades netes .

De que te n'adones.. ?, que pots fer el que vulguis si t'ho creus.

Ahhh !!!! me deixava la cuina que ens va acompanyar durant tot el trekking en el que **per cert menjàrem com a Reis.**

Chaalsss

El descans del guerrer

I ARA TOCAVA EL PREMI: posàrem als nostres ulls les imatges de memòries d'Àfrica: paisatges infinits, cels blaus, molt blaus, llum blanca, miratges, acàcies immenses..., verdes i planíssimes, talment una taula que convida a l'amic..., caps de fibló a la llunyania que retornen cada horabaixa..

I en tota aquesta visió: punts de colors, pèl i pell, en els que s'endevinen persones i animals salvatges en el seu hàbitat natural.

Les persones són les pròpies d'aquelles terres, els Massai, gent que es regeix per una altra manera de viure que defuig totalment del que estem avesats.

Cases d'adob, costums ancestrals, sabres, llances, sequera, ..., ulls, somriures, ..., mà que demana aigua i menjar..., cares amables, forats immensos a les orelles, cares pintades d'aquells que veuen com s'apropa el seu demà.

te demanes que esperen... per ventura res o TOT

la terra és improductiva però potser el cel sigui el que fa
que no es moguin.

Els animals tranquils, molt tranquils ..., en llibertat???, sí però "vigilada", perquè realment els homes cada cop els van encerclant més i més com atractiu turístic.

Potser veient-los ens hem adonat de com ells realment són exactament igual que nosaltres..., s'estan "tranquils" veient passar la vida, resignats a no sortir-se de la línia establerta dins els estàndards, ... sabent que en una distracció els va la vida... però ... ben segurs que aquesta malaurança sempre li arribarà a un altre...

Què estaran pensant...

Què estarà pensant....

jo me les he pirat !!!!

Qui decideix qui ha de dinar....

Aquí estem segures. O noooo....

Ostres tu... quin barram a dalt i a baix...

I moltes coses més, ..., per exemple un aniversari el mes d'Octubre havent nascut el 29 de febrer. NO HO OBLIDARÉ MAI . Som dolentots com a dimonis !!

I gaudir dels jeepssss i la natura

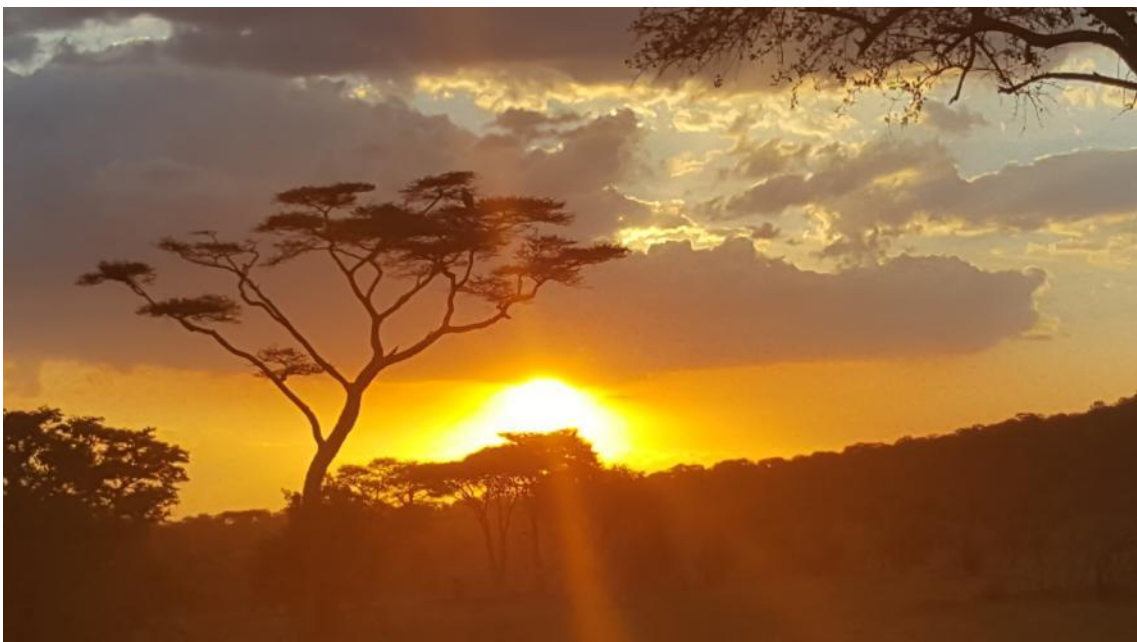
Qui diu que sent renous estranys a les nits? ... i de dia... ?

I la posta de sol a l'Àfrica

no hi ha paraules: s'ha de veure, ensumar, sentir ben endins. Tot un privilegi

El repartiment de l'aventura:

- Cati Florit: La reina platejada
- Narcís Claverol: El guardià de la reina
- Marina Bestard: La joveneta
- Lídia Gayà: Sa petita
- Mar Peñalver: La rossa JaJaJa
- Maria Darder: Ocellet de muntanya
- Romero gran: La màquina
- Romerito: El bon pare
- Rafa Mira: El príncep de Beckelard
- Lluïsa Ramis: La princesa d'Om
- Isa Tene: L'infanta cantadora
- Rafel Parets: L'home del somriure
- Lita Monserrat: La dona de l'alè
- Andreu Oliva: L'escolta silenciós
- Eva Terrassa: L'escolta del riure
- Andreu Llabrés: El comandant
- Margalida Mestre: La passa de la boira

